

De Ipswich moorden - in de media

by [V.S](#)

In het Britse stadje Ipswich vermoordde een "heel gewone man" vijf jonge vrouwen die zich prostitueerden. Zoals meestal als het om vrouwen en seks gaat werd de verklaring voor wat hen overkwam eerder gezocht bij wat de slachtoffers deden dan bij degenen die hun dood op hun geweten hebben.

De pagina van De Morgen, 14 december 2006, toonde de foto's van de vijf meisjes, naast elkaar. Elk onderschrift gaf in vogelvlucht de neerwaartse spiraal weer van hun leven, een aaneenschakeling van "verkeerde vrienden" en drugs, van verkeerde keuzes in een leven waar de keuzemogelijkheden hoe langer hoe beperkter werden. "Het spul maakt van het scoutsmeisje een zombie", "Het tragische verhaal van Crackhead Annie", "Ze wilde later Spice Girl worden"...

Op een ogenblik dat de moordenaar nog vrij rondliep en de internetforums bol stonden van de commentaar, legden opmerkelijk veel mensen de verantwoordelijkheid voor het lot van deze jonge vrouwen onomwonden bij henzelf, bij de keuzen die ze toch zelf gemaakt hadden. Ze hadden toch niet hoeven weg te lopen van huis ? De heroïne had zichzelf toch niet in hun aders gespoten ? Niemand had hen toch gedwongen om van heroïne over te schakelen op crack ? Waarom gingen ze niet naar een afkickcentrum in plaats van de straat op te gaan om zich te prostitueren ?

De media lieten een traan om het tragische lot, maar de slotsom was toch steeds hetzelfde : ze wilden snel geld voor drugs, nu zijn ze dood. Het gruwelverhaal, gepast om jonge meisjes af te schrikken van een bandeloos leven, eindigde daarmee op een morele noot. "Eigen schuld, dikke bult".

Wie zijn de schuldigen ?

Daarmee verschilt de reactie op de moorden niet zo veel van wat we horen bij een verkrachting. Nog steeds moeten we al die redenen aanhoren waarom de vrouw het "uitgelokt" kan hebben : nu eens was het de schuld van haar mini-jurk, of van het nachtelijke uur, dan weer had ze een glas gedronken, of had ze het nagelaten een boerka te dragen... noem maar op. Maar in al die situaties wordt één

gemeenschappelijke, onmisbare factor steeds weer over het hoofd gezien : er was een schoft ter plaatse die een vrouw wou verkrachten of vermoorden.

Het leek bijna alsof er in Ipswich geen moordende psychopaat rondliep die verantwoordelijk was voor hun dood, maar er een onvermijdelijke, brutale natuurwet in werking getreden was, die de meisjes hadden uitgedaagd door hun gedrag. Over hen komen we alles te weten wat hun familie, vrienden en zelfs verste kennissen maar over hen kwijt willen. Hun chaotisch leven en karakterzwakte worden uitgestald voor het gretige publiek, naast een - absurde - foto van een roze naaldhakschoen die één van de meisjes droeg. (Een beetje alsof we bij een vermoorde wandelaar een foto zouden te zien krijgen van zijn rugzak met thermosfles.) De artikels verwijzen suggestief naar de "blonde Gemma" en de "brunette Tania", de terminologie van het bordeel, waar de lezer zijn keuze maar te maken heeft.

De seriemoordenaar zit vast, en daar komen we niets over te weten, behalve dat hij graag golf speelde en "heel gewoon" was. Net zo "gewoon" als de klanten van de prostitutie, waar we ook nooit wat over horen ? Zij blijven buiten het plaatje van de media. Al die dagelijkse klanten van de Ipswich meisjes, die er blijkbaar geen probleem mee hadden deze wanhopige, drugverslaafde wrakken op te zoeken en van hun ellendige situatie gebruik te maken om hen nog wat seksuele diensten tegen bodemprijzen af te dwingen. Het was hun geld dat de verslaving onderhield. Zonder het geld van de klant zou de hele seksindustrie niet bestaan. Het misbruik van deze meisjes is niet begonnen bij hun moord, maar al lang daarvoor.

Verantwoordelijkheidszin

De oplossing van sommige deelnemers op de forums, het roepen om "legalisering" van de industrie, klinkt dan ook bijzonder cynisch. "Laat ze allemaal in een beveiligde omgeving werken, dan is het probleem toch opgelost ! Bovendien kan de staat er dan wat belastinggeld aan winnen." Alsof een massagesalon meer geneigd zou zijn dan iemand anders om een junkie aan te werven. De kwestie is dat geen enkele vorm van legalisering, bescherming, of "veilige" zone in staat is straatprostitutie in te perken of veiliger te maken. De vrouwen die heeft meest wanhopig op zoek zijn naar geld voor drugs zullen altijd die plaatsen opzoeken waar ze door het aanwezige gevaar de concurrentie hoger op de ladder van zich kunnen afschudden.

Alle vijf de vermoorde meisjes waren verslaafd aan drugs. En dat leek ook het geval voor alle prostituées op de straten in Ipswich die door de media om commentaar gevraagd werden. Gaat het om een representatief staal ? Hoe dan ook weten we dat drugverslaving - als oorzaak of gevolg van prostitutie ► bijzonder vaak voorkomt in deze groep. In een Brits rapport van de Economic and Social Research Council bevestigden twee derde van de vrouwen in de prostitutie (op straat of elders) dat ze geweld van klanten hadden ondervonden, en bijna één derde verklaarde dat klanten getracht hadden hen te verkrachten. We zijn ver af van het rozige plaatje dat sommige belanghebbenden in de industrie over het "oudste beroep" willen schilderen. Wordt het geen tijd om te wijzen op de verantwoordelijkheid van

alle medespelers in het voortbestaan van de prostitutie, zowel op de straat als elders ? En om ook eens het echte uitschot te noemen in deze zaak ? Pooiers, drugdealers en... "brave huisvaders"-klanten, die zichzelf weinig vragen stellen" ?